

Arrest

nr. 250 532 van 8 maart 2021
in de zaken RvV X en X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van diens beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 22 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 oktober 2020, in functie van zijn neef, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 14 oktober 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die in éénzelfde akte zijn opgenomen en die verzoeker bij aangetekend schrijven ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.10.2020 werd ingediend door:

Naam: [H.]

Voornaam: [M.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.10.2020 opnieuw gezinshereniging aan met zijn aangehaalde neef zijnde [H.N.], van Nederlandse nationaliteit, [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Echter, de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon werd niet afdoende aangetoond. Immers, ter staving van de aangehaalde verwantschap werden opnieuw, net als bij de vorige aanvraag gezinshereniging van 04.06.2020 (zie weigering van 23.09.2020), uittreksels van Marokkaanse geboorteakten voorgelegd, met name:

- ‘extrait d’acte de naissance’ n° 70 dd. 24.08.2015 op naam van [N.H.]*
- ‘extrait d’acte de naissance’ n° 989 dd 29.10.2015 op naam van [Y.H.]*
- ‘extrait d’acte de naissance’ n° 1686 dd. 24.08.2015 op naam van [M.H.]*

Artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend, en dit zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht. Echter, gezien Marokko geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de aflevering van sommige uittreksels van akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland (Parijs dd. 27.09.1956), of van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand (Wenen dd. 08.09.1976), moeten van de documenten die van de autoriteiten van Marokko uitgaan een letterlijk afschrift van het gelegaliseerd origineel worden voorgelegd.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt een volledige kopie van de nodige geboorteakten te verkrijgen, kunnen de voorgelegde uittreksels niet worden aanvaard als afdoende bewijs van de aangehaalde verwantschap.

Louter op basis van de voorgelegde documenten werd de aangehaalde bloed- of aanverwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon niet afdoende aangetoond.

Bijgevolg kan betrokkene geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten
Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend. Betrokkene diende 10 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met zijn aangehaalde neef zijnde [H.N.]. De eerste negen aanvragen, ingediend op 26.01.2016, 09.08.2016, 23.02.2017, 28.09.2017, 21.04.2018, 29.11.2018, 11.06.2019, 06.12.2019 en 04.06.2020, werden geweigerd op 25.07.2016, 07.02.2017, 22.08.2017, 26.03.2018, 20.08.2018, 11.04.2019, 08.10.2019, 21.04.2020 en 23.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten met uitzondering van de bijlage 20 van 20.08.2018, 11.04.2019, 08.10.2019 en 21.04.2020 die zonder bevel werden betekend. Op 13.10.2020 diende betrokkene een tiende aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

Deze beslissingen vormen de eerste en de tweede bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [H.]

voornaam : [M.]

[...]

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 14.10.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 10 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met zijn aangehaalde neef zijnde [H.N.]. De eerste negen aanvragen, ingediend op 26.01.2016, 09.08.2016, 23.02.2017, 28.09.2017, 21.04.2018, 29.11.2018, 11.06.2019, 06.12.2019 en 04.06.2020, werden geweigerd op 25.07.2016, 07.02.2017, 22.08.2017, 26.03.2018, 20.08.2018, 11.04.2019, 08.10.2019, 21.04.2020 en 23.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten met uitzondering van de bijlage 20 van 20.08.2018, 11.04.2019, 08.10.2019 en 21.04.2020 die zonder bevel werden betekend. Op 13.10.2020 diende betrokkene een tiende aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 10 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met zijn aangehaalde neef zijnde [H.N.]. De eerste negen aanvragen, ingediend op 26.01.2016, 09.08.2016, 23.02.2017, 28.09.2017, 21.04.2018, 29.11.2018, 11.06.2019, 06.12.2019 en 04.06.2020, werden geweigerd op 25.07.2016, 07.02.2017, 22.08.2017, 26.03.2018, 20.08.2018, 11.04.2019, 08.10.2019, 21.04.2020 en 23.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten met uitzondering van de bijlage 20 van 20.08.2018, 11.04.2019, 08.10.2019 en 21.04.2020 die zonder bevel werden betekend. Op 13.10.2020 diende betrokkene een tiende aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

2.2. Verzoeker heeft twee verzoekschriften ingesteld, waarbij het eerste is gericht tegen de beslissingen van 14 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het tweede tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van dezelfde datum. Gelet op de samenhang tussen de bestreden beslissingen is het met het oog op een goede rechtsbedeling evenwel aangewezen deze verzoekschriften samen te behandelen. Ter terechtzitting hebben de partijen hieromtrent geen opmerkingen geformuleerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn tweede middel, in het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 254 220, de schending aan van artikel 62 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) en van de motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zijn betoog luidt als volgt:

“13.

Artikel 27 van het WIPR luidt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. [1 Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.]

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. [1 De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft]

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Artikel 62 van het WIPR bepaalt:

“§ 1. De vaststelling en de betwisting van de afstammingsband ten opzichte van een persoon worden beheerst door het recht van de Staat waarvan hij de nationaliteit heeft bij de geboorte van het kind of, indien de vaststelling het resultaat is van een vrijwillige handeling, bij het verrichten van die handeling. Wanneer het door dit artikel aangewezen rechtsstelsel geen toestemming van het kind eist, worden de vereiste van en de voorwaarden voor diens [toestemming evenals] de wijze waarop zij wordt uitgedrukt, beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind op het tijdstip van de toestemming zijn gewone verblijfplaats heeft.

§ 2. Wanneer een afstammingsband volgens het recht toepasselijk uit hoofde van deze wet rechtsgeldig wordt vastgesteld tegenover meerdere personen, bepaalt het recht toepasselijk op de afstamming die van rechtswege uit de wet voortvloeit welk gevolg een erkenning hierop heeft. In geval van conflict tussen meerdere afstammelingen die van rechtswege uit de wet voortvloeien of die voortvloeien uit meerdere erkenningen, regelt, tussen de aangewezen rechtsstelsels, het recht van de Staat waarmee het geval de nauwste banden heeft, het conflict. ”

14.

De Raad heeft conform artikel 39/1, §1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 van de Vreemdelingenwet de bevoegdheid om na te gaan of de motivering van de bestreden

beslissing afdoende is om verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

15.

Het artikel 27 van de WIPR is een bepaling dat verwijst naar verschillende artikelen van het Wetboek IPR, de echtheid wordt beoordeeld op grond van het recht van de Staat waar zij is opgesteld. In casu is dit het Marokkaans recht aangezien verzoekende partij de Marokkaanse nationaliteit had op het ogenblik van de geboorte. Artikel 27 van de WIPR bepaalt tevens dat de rechtsgeldigheid van de akte wordt vastgesteld conform het toepasselijk recht zoals aangeduid door het WIPR, dit recht is tevens het Marokkaans recht omwille van bovenvermelde reden. Verwerende partij doet hierover geen enkele uitspraak in zijn bestreden beslissing. De authenticiteit van de ingediende documenten werd nooit betwist. De inhoud van het attest wordt tevens met de bestreden beslissing op géén enkele manier betwist. Verwerende partij vermeld[t] in zijn motivering enkel dat de voorgelegde geboorteakten onvoldoende zijn. Uit de bestreden beslissing wordt er nergens gemotiveerd aan de hand van welk recht verwerende partij de rechtsgeldigheid en de echtheid van de akte is nagegaan. Hierdoor is de beslissing niet afdoende gemotiveerd en zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.

16.

Verzoeker wenst tevens te verwijzen naar uw rechtspraak arrest nr. 172 987 van 9 augustus 2016 waarin de motivering van verwerende partij in een gelijkaardig geval werd vernietigd.

17.

Omwille van de schendingen van de opgeworpen middelen dient de bestreden beslissing vernietigd [...] te worden. Hieruit volgt dat het bevel om het grondgebied te verlaten tevens niet rechtsgeldig is en aldus ook vernietigd dient te worden.”

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 62 WIPR in combinatie met de motiveringsplicht, doordat uit de bestreden beslissing nergens blijkt aan de hand van welk recht de verwerende partij de rechtsgeldigheid en de echtheid van de voorgelegde documenten is nagegaan.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het tweede middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij, merkt verweerder op dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt van de volgende elementen:

“Artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend, en dit zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht. Echter, gezien Marokko geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de aflevering van sommige uittreksels van akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland (Parijs dd. 27.09.1956), of van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand (Wenen dd. 08.09.1976), moeten van de documenten die van de autoriteiten van Marokko uitgaan een letterlijk afschrift van het gelegaliseerd origineel worden vorgelegd. Gezien betrokkene niet heeft aangetoond dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt een volledige kopie van de nodige geboorteakten te verkrijgen, kunnen de vorgelegde uittreksels niet worden aanvaard als afdoende bewijs van de aangehaalde verwantschap.”

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat de rechtsgeldigheid van buitenlandse authentieke aktes in beginsel zonder enige procedure in België erkend worden, indien de rechtsgeldigheid ervan kan worden vastgesteld overeenkomstig het toepasselijke recht.

Geheel terecht wordt vervolgens door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gewezen op het feit dat Marokko geen ondertekenaar is van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand (Overeenkomst van Wenen dd. 08.09.1976).

Daar waar de onderteken[ende] landen van de Overeenkomst van Wenen een uniforme opstelling van uittreksels van de burgerlijke stand overeenkwamen, waarvan de rechtsgeldigheid zonder legalisatie of overeenkomstige formaliteit aanvaard moet worden op het grondgebied van elke Staat die bij de overeenkomst partij is, geldt zulks niet voor uittreksels dewelke zijn opgemaakt door de Marokkaanse autoriteiten.

Allerminst kennelijk onredelijk heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook vastgesteld dat de verzoekende partij een letterlijk afschrift van de gelegaliseerde originele documenten moet worden vorgelegd.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

3.3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker terecht opmerkt dat uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet kan worden afgeleid dat verweerder de authenticiteit van de voorgelegde uittreksels uit het geboorteregister betwist en dat hij evenmin de inhoud van deze akten in vraag stelt. Verweerder heeft slechts aangegeven dat *“gezien Marokko geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de aflevering van sommige uittreksels van akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland (Parijs dd. 27.09 1956), of van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand (Wenen dd 08.09.1976), [...] van de documenten die van de autoriteiten van Marokko uitgaan een letterlijk afschrift van het gelegaliseerd origineel [moet] worden voorgelegd.”*

Verweerder laat evenwel na te duiden op basis van welke precieze reglementaire bepaling hij tot dit besluit meent te kunnen komen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het enkele feit dat Marokko geen partij is bij de Overeenkomst van Wenen van 8 september 1976 betreffende de afgifte van meertalige uittreksels uit akten van de burgerlijke stand niet impliceert dat dit land geen uittreksels uit de eigen geboorteregisters zou kunnen afgeven. Voormelde overeenkomst voorziet in een akkoord tussen bepaalde landen om uittreksels uit het geboorte-, huwelijks- en overlijdensregister volgens een duidelijk omschreven model op te stellen en bepaalt dat de meertalige uittreksels, die volgens het voorziene model zijn opgesteld, door de overeenkomstsluitende staten zonder legalisatie of overeenkomstige formaliteit dienen te worden aanvaard. Dit verdrag laat de mogelijkheid voor andere landen om hun onderdanen in het bezit te stellen van uittreksels uit de registers die zij bijhouden onverlet. Het gegeven dat Marokko geen partij is bij voormelde Overeenkomst van Wenen van 8 september 1976 houdt op zich dan ook geenszins in dat gelegaliseerde of van een apostille voorzien uittreksels uit het Marokkaanse geboorteregister in België niet rechtsgeldig zouden kunnen worden aangewend door een Marokkaans staatsburger om de afstamming te bewijzen. Verweerder lijkt dit in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden trouwens te bevestigen aangezien hij erop wijst dat, overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, een buitenlandse authentieke akte in België moet worden erkend, zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens het WIPR toepasselijk recht.

Het feit dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in de mogelijkheid is om *“een volledige kopie van de nodige geboorteakten te verkrijgen”* laat ook niet toe te begrijpen waarom de aangebrachte uittreksels uit het geboorteregister niet volstaan om de afstammingsband die verzoeker dient te bewijzen aan te tonen.

Verweerders betoog dat verzoeker middelen heeft ontwikkeld betreffende de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, niet tot de conclusie dat moet worden aangenomen dat verzoeker kennis heeft van de relevante gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden en dat hij met volledige kennis van zaken zijn rechtsmiddelen tegen deze beslissing kon aanwenden. Verzoeker wijst er immers net op dat hij niet begrijpt op basis van welk recht verweerder meent de rechtsgeldigheid van de voorgelegde uittreksels van het geboorteregister te kunnen betwisten.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf niet afdoende is.

Een schending van de motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd aangetoond.

Aangezien een onderdeel van het tweede middel tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf leidt, dienen de andere tegen deze beslissing ontwikkelde grieven niet te worden onderzocht.

3.3.2. Daar de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat verzoekers verblijfsaanvraag nog in onderzoek is en hij tijdens dit onderzoek legaal in het Rijk kan verblijven, dient ook te worden vastgesteld dat niet kan worden besloten dat het *“legaal verblijf in België is verstreken”* en moet worden geconcludeerd dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2020 bijgevolg door een gebrek is aangetast, waardoor deze eveneens moet worden vernietigd.

3.3.3. De vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat tevens dient te worden vastgesteld dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 14 oktober 2020 niet rechtsgeldig werd genomen. In deze laatste beslissing wordt immers gesteld dat ze gepaard gaat met

voormeld bevel om het grondgebied te verlaten waarvan werd vastgesteld dat het onwettig is en dient te worden vernietigd. De grondslag waarnaar in de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod wordt verwezen om deze beslissing te kunnen nemen bestaat derhalve niet. De toelichtingen die verweerder verstrekt in de nota met opmerkingen die werd neergelegd in de zaak met rolnummer 254 219 kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK